

Toespraak bij gelegenheid van de Julianaboom op 20 maart 2014

In Wikipedia staat onder 'herdenkingsboom' of 'oranjeboom' dat dit een boom is die is geplant ter gelegenheid van belangrijke levensgebeurtenissen van de Nederlandse Koninklijke familie, zoals bijvoorbeeld een geboorte, kroonjaar of huwelijk. Oranjabomen worden ook wel Wilhelminabomen, Julianabomen, Beatrixbomen, Willem-Alexanderbomen of Amaliabomen genoemd. Mind you, we spreken nu over een Julianaboom, inmiddels zijn wij drie generaties bomen verder ...! Er zijn in Nederland veel Oranjabomen, nog steeds aldus Wikipedia. Deze worden vaak omgeven door een gietijzeren hek dat doet denken aan een kroon. Ook is er meestal een tekst aan het hek bevestigd of staat er een bordje bij de boom. De Wikipedia besluit met de mededeling dat voor prinses Juliana bomen werden geplant ter ere van haar geboorte in 1909 (inmiddels 105 jaar geleden!) en ter ere van haar huwelijk in 1937 (nog maar 77 jaar geleden).

De tekst van Wikipedia kan vandaag worden aangevuld, want het is dus ook mogelijk om een boom te planten ter ere van een sterfgebeurtenis in onze Koninklijke familie, zoals het overlijden van onze geliefde vorstin Juliana, vandaag precies 10 jaar geleden. Dit gegeven kan alleen worden bedacht door een herensociëteit die het absurdistisch denken centraal heeft gesteld en daar haar handelen op afstemt. De boom beschouw ik daarom als de speciale verbintenis tussen uw liefde voor Juliana en de liefde jegens de natuur in het Willy Dobbplantsoen, dat de verbeelding is –zoals iedereen wel weet- van het culturele gedachtegoed van Wim T. Schippers. En ik denk dat Juliana met deze plek heel gelukkig zou zijn geweest. Ze hield van toneelspel en gebruikte dat ook soms om zich los te maken van het hofprotecol. In het toneel kon zij zich samen met anderen uitleven en genieten, zoals de heren hier genieten van hun eigen absurdisme. Is het dan als Julianaboom niet veel aardiger in deze omgeving te staan, in dit prachtige verhaal van het Willy Dobbplantsoen, in plaats van eenzaam in een bosje of kaal plantsoen? Uit het feit dat de zon nu zo mooi schijnt, maak ik op dat er van boven met welgevallen op ons wordt neergezien.

Tijdens het Groengala op 11 oktober vorig jaar heb ik al benadrukt dat de maatschappelijke betekenis van uw goede werken zich ruim verder uitstrekt dan enkel het deskundig en met overgave maaien van het gras, het knippen van de kantjes, het planten van begonia's, het

wieden van onkruid, het verwijderen van de hondenpoep en het onderhoud aan het meubilair met toebehoren. Daar wordt vanaf nu de koestering van de boom aan toegevoegd en liefst op de manier waarop de tweede dochter van Juliana, prinses Irene, die voorstaat en dat is door met de boom te communiceren ... door intens met de boom te knuffelen. Ik ben benieuwd welk gouden attribuut hiervoor tijdens het eerstvolgende Groengala zal worden uitgereikt en aan wie. Ik heb bij het vorige gala betoogd dat het een bekend feit is, dat het absurdisme het denken verruimt, dat het absurdisme nieuwe inzichten geeft en daarmee voor de samenleving een onmisbaar kompas is. Het zijn immers de kunstenaars die de tekenen van de tijd vorm weten te geven nog voor dat het tijd voor die tijd is. Zij zijn met andere woorden de tijd vooruit. En het zijn vervolgens de nieuwsgierigen, de eigenzinnigen, de tegendraadsen, zoals u allen, die ontvankelijk zijn voor het werk van die kunstenaars en daar in de tijd een eigen duiding aan geven. Wie gaat er nou, zeventien jaar geleden, openbaar groen onderhouden? Die moeten wel gek zijn geworden. U heeft ervoor gekozen om een soort themaplantsoen te introduceren, op eigen initiatief, omdat u dat belangrijk vindt en u hebt daar nu al zeventien jaar verantwoordelijkheid voor genomen. En kijk nu naar de tijd van vandaag, steeds meer mensen willen invloed op hun eigen woon- en leefomgeving. Als de gemeente onder druk van bezuinigingen zegt, we halen het opgaande groen weg en leggen daar gras neer, wordt door steeds meer omwonenden een alternatief plan ontwikkeld. Het zaadje dat u al zeventien jaar geleden heeft geplant, vindt om uiteenlopende redenen navolging. En ik ben er van overtuigd dat de openbare ruimte er gaandeweg anders uit zal gaan zien, minder één pot nat, meer gevarieerd, afhankelijk van de aard van de wijk. Dat verschaft identiteit aan die wijk. Heel belangrijk. Hier in het Willy Dobbeplantsoen worden cultuur en natuur samen gebracht, op andere plaatsen zal men zich misschien meer richten op de natuur en combinatie met kleine dieren of men richt zich op groenten en kruiden etc. De grenzen tussen publiek en privaat zullen minder hard worden en meer in elkaar overlopen. En ik vind dat een interessante en positieve ontwikkeling. Een ontwikkeling die echt van de mensen uitgaat en die niet door de overheid gestuurd wordt.

Er is weliswaar gisteren een nieuwe raad gekozen, er moet nog een coalitieakkoord worden gesloten en een nieuw college in elkaar geknutseld, maar één ding weet ik zeker: de waardering en dank van raad en college voor de liefdevolle verzorging van dit uitzonderlijke stukje openbare ruimte in de gemeente, zullen ook in de komende jaren onverminderd groot zijn. Daar ben ik van overtuigd. Uit een

gevoel van ultieme loyaliteit heeft u besloten om, tien jaar na haar overlijden, in het Willy Dobbplantsoen een Julianaboom te planten om haar daarmee, postuum weliswaar, te eren. Een gebaar waar ik helemaal achter kan staan. En daarom is het ook vanzelfsprekend dat deze Julianaboom een plaats krijgt in het nieuwe Herdenkingsbomenregister van de gemeente Olst-Wijhe. De sociëteit zal daar een mooi afschrift van ontvangen. Ik hoop dat de boom zal leven, en de herinnering aan onze geliefde vorstin levendig zal houden, tot in de eeuwigheid ... bij wijze van spreken dan ...

Dank u wel.